

הפרוצה הודתה בגניבת 15 אלף ל"י מלקוח - המיטרה לא האמינה - והמאהב שלה הורשע בשוד

הפרוצה המאהב והשוד

צעירה שחרחרת מצויידת במטרייה ארבה מאחרי דלת ביתה המישפט. משנפתחה הדלת ומתוך האולם יצא השור טר ואחריו התובעת נורית שניט. שלה הצעירה את חור מטרייתה מעבר לכתפו של השוטר וניסתה להכות את התובעת התמימה. ציונה לוי, פרוצה מראשון-לציון, לא חסכה מהתובעת קללות ומילות גידוף. היא איימה עליה ועל ילדיה והשתוללה כשהיא מנערת מעליה את השוטרים שניסו להרגי' עה. נורית החיוורת עלתה במהירות למישר רדה בקומה החמישית של היכל המישפט בתל-אביב, וציונה נלקחה אחר כבוד ל- מעצר.

באולם של השופט חיים דבורין נותרו צורחים ומשתוללים בני מישפחתו של הנאשם, יעקב (קוקו) בלגול, מאהבה של ציונה, שזה עתה נידון לחמש שנות מאסר על שוד. לדברי התביעה, שאותה ייצגה בהצלחה נורית שניט, שדד קוקו את טלאל חמדן, ערבי צעיר מבית-לחם. בתחילת חר' דש מאי 1978, חמדן בא באותו יום אביב ליבנה כדי לקנות רהיטים ישנים, בכיס מיכנסיו האחורי היה חבוי סכום של 15 אלף ו-800 לירות במזומן. פרנסתו של חמדן היא במכירת "אלטה זאכען" ובכך עסק גם אותו בוקר. לדבורין, פגש בו קוקו, ואמר כי יש לו דברים למכירה. השניים עלו לקומה השנייה של אחד מבתי יבנה, ושם התנפלו עליו קוקו ושני אנשים נוספים. הם היכו את חמדן בפניו ובידיו, ובאיומי סכין שדדו ממנו את כספו, כשהת' עזר מהמכות מצא את עצמו יושב ליד הבית שבו נשדד. כשמישש את כיסו מצא אותו קרוע וריק מכסף. ליד רגליו מצא שטר של 50 לירות, ושכנה טובה הציעה לו כוס מים, וכשהתאושש חזר לכפרו שליד בית-לחם.

למחרת חזר חמדן ליבנה והתחיל לחפש את האנשים ששדדוהו. ליד חורשה מחוץ ליבנה, באיזור הקרוי פרסי קוביבה, מצא

פרוצה לוי מצביעה על מקום המישגד יד ימין היא הגונבת

סניגור הגדר זיכוי בעליון

את קוקו וכמה פרוצות שזה מקום עבודתו. חמדן רץ לתחנת-המיטרה וסיפר כי גילה את השודד. כאשר נעצר קוקו, זיהה אותו חמדן במיסדר-הזיהוי ללא היסוס. אלא שבפיו של קוקו היה סיפור אחר לחלוטין. הוא אומנם אמר שהכיר את הצעיר הערבי, ושידע גם שכספו נגנב ממנו, אך טען שלא הוא שדד אותו.

עימות

מוקלט

קוקו בן ה-29, מאוהב זה שנים אחדות בציונה לוי. אולם היא מסרבת לעזוב את עיסוקה בנינות, וכל זמן שהיא עובדת כך, אין הוא מוכן לשאת אותה לאשה. מפעם

ואת הבחורה השנייה שניצבה לידה. פרו' צה בשם נטע, והחליט לקחת אותה. הם פנו לעבר הפרדס ושם, על קרטון שגררה, קיימו יחסים. כשעת מעשה, שלחה את ידה השמאלית אל כיס מיכנסיו, גילתה שהוא תפוח ומשכה מתוכו את הכסף. הערבי היה שקוע בלהט תשוקתו ולא חש דבר. כאשר סיים, התלבשה והחביאה את הכסף בתחתוניה. היא לא ידעה מה גודל השלל, אך התכילה היתה עבה. כאשר התלבש הערבי וגילה שכספו נגנב, החל רודף אח' ריה, בוכה ומשתולל. הוא ביקש שתחזיר לו את כספו והיא סרבה. טענה שלא לקחה אותו. באותו רגע הגיע למקום קוקו, אשר, כמינהגו, בא לשכנע אותה לחזור למוטב. היא הירשתה לו לחטט בארנקה, מאחר שידעה היטב שהכסף חבוי במקום אחר. וכאשר הירבו השניים להתחנן ולבקש, הוציאה ממגפה שטר של חמישים לירות וזרקה אותו לערבי. היא סירבה להחזיר לו מאה לירות, כיוון שאו, לדבריה שכבה איתו בחינם.

עוד גניבה

אחת

אחרי שהלך קוקו הצליחה להיפטר גם מהערבי וקיבלה עוד שלושה לקוחות. אחרי העבודה נסעה לתחנה-המרכזית בתל-אביב ושם בדקה את שללה. היא נדהמה לגלות בתחתוניה 15 אלף ו-800 לירות. יחד עם שלל יום עבודתה היה בידה הרבה כסף, והיא נסעה ליפו לקנות שם סמים. לדבריה ביזבה את כל הכסף.

למחרת, כאשר יצאה מביתו של קוקו עצרה המיטרה גם אותה. היא הכחישה בתחילה הכל, אבל אחר-כך, כשהבינה ש- קוקו סיפר את האמת, השתכנעה והודתה. אולם להפתעתה לא האמינה לה הפעם ה-

תובעת שניט דקירה במיטרה

מיטרה. בפגישה עם קוקו אמרה לו שהוא מלשין, ושכדאי לו ללבוש מדי מיטרה. אך הוא אמר לה שאינו מוכן להיות נאשם בשוד, כאשר היא זו שגנבה את הכסף. השיחה הוקלטה על-ידי המיטרה. משום מה לא הובאה שיחה זו בפני בית-המיש' פט, מפני שנטען כי ההקלטה לא הצליחה ושיקשה מאד לפענח אותה.

השופט דבורין שקל היטב את העדויות, והגיע לכלל מסקנה שאין להאמין לעדה' הפרוצה. היא שקרה כלי-כך הרבה פעמים, שיתכן מאד כי גם הפעם עשתה זאת כדי להציל את עורו של מאהבה. עבודה היתה זו רק עוד גניבה אחת מלקוח, ואין לה הרבה מה להפסיד. לעומת זאת עשה המתלונן הערבי רושם מהימן ביותר על (המשך בעמוד 51)

נה מקבלת כל לקוח. את הערבים היא בר- ררת, ומהגרוזינים היא מקבלת רק את הצעירים. כאשר לחצו עליה יותר, הודתה שגנבה כסף מלקוח, וסיפרה שביזבה אותו ושותרו בידה רק אלף לירות.

שלל רב

בתחתונים

המיטרה גבתה את כל העדויות והגישה את החומר לפרקליטות. אחרי שנערכו לכל המשתתפים מיכונים במכר נת-אמת, החליטה הפרקליטות להעמיד לדין את קוקו באשמת שוד. נורית שניט טענה בפני בית-המישפט כי הסתירות הקלות שנתגלו בעדותו של הער' בי אינן משמעותיות. אין הבדל אם היו שני אנשים או שלושה, אשר ביצעו את ה' שוד. וכי שתי הגירסות שמסר בדבר יצי- אתו מהבית אחרי השוד מעידות רק על מבוכה ובלבול אמיתיים, שנגרמו לו עקב השוד. המכות שנתגלו בעורפו ובידיו הו' כיוונו כי הותקף, וסיפורם של קוקו וציונה נשמע מאד לא אמין.

השופט שמע את עדותו של קוקו, שחזר על סיפורו במיטרה, והתרשם גם מסיפוריה של ציונה, שנשמע סגוני מאד, בבית- המישפט. היא תיארה בצורה חיה כיצד פנה אליה הצעיר הערבי באותו בוקר, ליד הפרדס, ושאל למחיר. היא אמרה לו כי המחיר הוא מאה לירות. הוא בחר אותה

לפעם הוא הולך אליה למקום עבודתה כדי לשכנע אותה לחזור למוטב. כך גם עשה באותו בוקר. כאשר הגיע לפרדס מצא, לדבורין, את ציונה בורחת וערבי צעיר בעיקבותיה. קוקו התערב ושאל מה קרה. הערבי סיפר כי היא גנבה ממנו את כל כספו, ודרש ממנו להחזיר לו את הכסף. קוקו ידע היטב שאין זו הפעם הראשונה שציונה גונבת מלקוחותיה. היא כבר הור' שעה על כך בבית-המישפט בעבר. לכן נטל קוקו את ארנקה והתחיל לחטט בו. ציונה לא התנגדה לחיפוש בארנקה, אך הכי' חישה את הגניבה, וטענה שלא היא לקחה את הכסף. ואכן הארנקה היה ריק מכסף. אך הערבי החל משתולל. הוא היכה את פניו באגרופיו, מרט את שערו והחל מת' פלש בחול. הוא התחנן שיחזירו לו את כספו, או לפחות חלקו, כדי שיוכל לנסוע משם. לבסוף חלצה ציונה את מגפה וזר' קה בפניו שטר של חמישים לירות. בשלב זה הסתלק קוקו לביתו.

למחרת עצרה המיטרה את קוקו, והשוט' רים סיפרו לו כי הערבי טוען שהוא אשר שדד ממנו את כספו באיומי סכין.

השוטרים האזינו לסיפורו של קוקו ועצ' רו גם את ציונה. הם הכניסו אותה לתחנת- המיטרה וערכו עימות בין השניים. כאשר השיחה ביניהם מוקלטת, ציונה הכחישה בראשונה כי גנבה כסף מהערבי, ואפילו כי היו לה קליינטים ערבים ביום הקודם. באר' תה הזדמנות סיפרה כי היא בררנית, ואי-